

Landsbybørnene.

Af B. S. Ingemann

NYTIDS-ROMAN I FIRE DELE.

(Fortsat.)

„Skriv Artiklen derom endnu i Aften, bedste Sekretær!“ — sagde den lille, trinde Bogtrykker med den skratende Stemme — „og spæk den ud med nogle Løjer! Tag blot den haabefulde Yngling og den værdige Hønekræmmer rigtig i Øjesyn! Det er to prægtige Originaler. De burde staa i Træsnit ved Siden af Mikkel Kvæler. Hvad er det for en Fugl, den Gavtyv ligner?“

„Det ved jeg ikke; men Drengen ser ud som en Kaalorm!“ — sagde Skriveren. — „Ret nu skal jeg op paa Raadstuen og fyre Protokollen. I Aften maa De nøjes med den faktiske Sandhed; i Morgen kan vi nok faa lidt æstetisk Sauce til de Kreaturer.“

Anton havde imidlertid endt sin Beretning til den unge Dame. Hun takkede ham venligt. Hun fandt nok, at han saa noget forhungret ud; for, uden at spørge, rakte hun en Kurv med Kringler ud af Vinduet til ham.

Hverken Anton eller Jørgen havde haft Tid til at tænke paa Mad og Drikke. Drengen led ganske rigtig af Salt. Han fyldte glad sin Lomme med Kringler. Da han havde rakt hende Kurven tilbage, greb han den unge Piges Haand og vilde kysse den, medens han skrabede ud med det ene Ben og bukkede lidt kejft. Latteren bag ved ham blev nu stærk. Haandkysset blev han ogsaa forhindret i af den højtansete Mand med Guldknapstokken, der gav ham et Puf, saa han tabte Ligevægten og kom til at sidde paa Brostenene.

„Nej, se til den Pog af Bondekold! vil han være Kavaller!“ — sagde Agenten og indtog hans Plads ved Vinduet.

Anton var hastig sprunget op igen; han følte sig saa forværret, at hans Sult var gaaet over. Han knyttede uvilkaarlig sin Haand; men et mildt, deltagende Blik fra den unge Pige beroligede ham.

Nu trængte den unge Cigar-Røger med Brillerne sig frem med den lille Bogtrykker under Armen og beklagede Frøken Vilhelmine, fordi hun var berøvet det skønne Genemaleri, Øjeblikket just frembød, og hvori hendes Ansigt gennem det halvaabne Vindue dannede det ideale Parti.

„De forskøler Dem bestemt, Frøken Mine!“ — sagde Hr. Frandsen hastig med overlegen Myndighed og skød Vinduet til paa hendes Ansigt. „To Cigarer paa een Gang i saa uforskammet Nærhed er ogsaa for grovt.“ Denne Bemærkning ledsagede han med et imponerende Blik til de to Cigar-Røgere.

Den lille Bogtrykker slap Skriverens Arm og kastede straks sin Cigar fra sig; men Skriveren dampede med en drillende Mine og indhyllede Agenten i en Røgsky. Den unge Pige var traadt tilbage, og man saa hende ikke mer.

„De tager Dem faderlig af Frøkenens Sundhed, Hr. Agent! selv paa hendes Næses Bekostning!“ — sagde Skriveren, idet han stillede sig med vidt udspillede Ben tæt op mod Agenten og pudsede skødesløs sin Cigar, saa Asken fløj hen paa ham. — „Man skulde tro, De var bleven Huslæge i min Principals Hus. De saa nok ogsaa helst, jeg smed min Cigar i Rendestenen? den er vistnok ikke bedre værd: den er fra Deres Krambod; men saa vandt De jo straks hele fire Skilling til Lotteriet og den fjerde Tønde.“ Han lo hult med drillende Uforskammethed. Bogtrykkeren puffede ham paa Albuen og trak sig forlegen tilbage. Men Hr. Frandsen smilte med ligegyldig Foragt, medens han gned Guldknappen paa sin Stok.

„Jeg smigrer mig med at være en meget solidere og mere velopdragen Ven af Hr. Justitsraadens Hus, end nogen, han giver Kost og Løn!“ — svarede han med et foragtligt Blik til Skriveren. — „Jeg skammer mig lige saa lidt ved min Butik som ved det Par Gevinster og de Tønder, Prakterne behager at misunde mig. Jeg ved nok, De er et stort Geni, Hr. Qvist!“ — tilføjede han — „og det er Dem, der leverer Uglebillederne til Hr. Olsens Blad. Skulde De faa i Sinds at bæære mig med nogen Vittighed, vil den blive lidt dyr og sprænge hele den frække Presse her i Luften.“ Han vendte dem begge Ryggen og gik stolt og rolig bort.

„Uforsigtigt, højst farligt, Sekretær!“ — sagde Bogtrykkeren og tog atter den lange Skriver under Armen. — „Deres ungdommelige Geni overflyver alle Grænser.“

„Jeg giver ham Fanden!“ — mumlede Skriveren. — „Men jeg ikke — jeg ikke, bedste! — Nogle Hensyn maa der altid tages. Husk paa Omstændighederne! Han har endnu syv Tusind i Trykkeriet. Jeg maa have fem Aar til at blive ham kvit. Saa længe maa han skaaes! Riv kun ned paa alt andet! — men Formuen er en Magt — Rigdommens Aristokrati maa vi lade staa! Det er det eneste, der holder sig i vore Tider.“

„Bah! hvad siger De da om Aandrighedens, Geniets, Viddets Aristokrati? — det er det eneste uddødelige!“ — sagde Skriveren og knejsede.

„De har Ret, bedste! — det siger jeg ogsaa. Deres Vid gør mit Blad uddødeligt og bliver selv uddødeligt med Bladet. Det forstaar sig! Jeg ved det, jeg paaskønner det; men, som sagt, bedste! en Mand paa tre Tønder er en Magt — og han har Ret! han kan sprænge hele vort Krudttaarn i Luften.“ De gik.

Anton saa forundret efter dem; han havde hørt deres ivrige Tale, men forstod dem ikke og undrede sig over, at der var et Krudttaarn, som kunde springe i Luften og ødelægge Byen. Af disse Betragtninger blev han udrevet ved en rødklædt Politibetjent, der med en meget vigtig Mine tog ham ved Armen og førte ham op paa Raadstuen. Der skulde han nu med Jørgen Hønekræmmer give Oplysning om Fangens Paagribelse, og hvorpaa man grundede sin Ret til at fordre ham fængslet.

Da de endelig kom ud fra det temmelig langvarige Forhør, som Jørgens Vanskelighed ved at forklare sig havde udtrasket, var det blevet Aften. Saavel Anton som Jørgen trængte højlig til nogen Forfriskning; men ingen af dem havde Ro paa sig, førend Hovedhensigten

med denne Dags Rejse var opnaaet. Inden Klokkeren skulde det nye Postbud være paa Postkontoret og gaa Fuldmægtigen til Haande. Der var kun fem Minutter tilbage. De løb nu begge til Posthuset, medens Blis fik Lov til at bruge Vognen til Krybbe. Anton havde delt sine Kringler med Jørgen, og de tyggede nu paa dem under Vejs.

Jørgen fulgte sin unge Ven til Kontordøren. Her tog han en hjertelig Afsked med Drengen og bad ham huske paa de faderlige Raad og Formaninger, han den Dags Morgen havde givet ham, og som han skulde have godt af hele sit Liv.

Anton kunde intet sige; han havde et stort Stykke Kringler i Munden; men han fik Taarer i Øjnene ved Afskeden.

„Nu ingen Flåben, Knægt! Vor Herre være med dig og give dig Ben i Næsen!“ brummede Jørgen og puffede ham pludselig ind gennem den rask aabnede Kontordør. Han lod dog Døren staa lidt paa Klem og lænede sig til Dørstolpen udenfor. Han maatte dog høre, hvorledes hans Yndling blev modtagen, og han viskede sig selv noget Vaadt af Øjnene, som han ikke kunde begribe, hvor kom fra.

Der var en Klokke paa Døren, som ringede over Antons Hoved, da han temmelig hovedkulds tumlede ind i Kontoret, med den sidste Rest af Kringlerne i sin Mund. Han stoppedes af en Skranke, der adskilte ham fra dette høitidelige Steds Allerhelligste. Her sad en kæmpenhøj Mand, med graa Haar om det store Løvehoved og en næsten kongelig Anstand, i Slobrok og Tøfler, med en Pen i Haanden og med et Mine, som det var en Kri- serklæring eller en Dødsdom, han skulde underskrive. Det var Postmester Hemmer, som nu var i Færd med den eneste vigtige Embedsforretning, han ikke vilde lade besørges af sin Fuldmægtig. Han skulde egenhændig underskrive Pakkepost-Chartet, som Fuldmægtigen nylig havde forelagt ham.

„Hvem kommer nu igen og forstyrrer mig?“ — raabte den store Postmester med tordnende Stemme og kastede Pennen. — „Indleveringstiden er forbi!“ — raabte han endnu højere — „pak jer! — gaa Fanden i Vold med jeres fordmte Pakker og Pengebrevel! man har aldrig Fred her Nat eller Dag. I Satans Skind og Ben! pak jer!“ Han vendte nu sit Løvehoved, som han havde Møje med at dreje paa den korte, fede Hals; han strøg Brillerne op paa den store, runde Pande og stirrede paa den noget for-tumlede, endnu tyggende Dreng med et Par rullende Øjne, der kunde forfærde den modigste.

Anton lod sig dog ikke ganske forbløffe. Han skyndte sig at tygge helt af Munden for at svare. Men nu rejste den forfærdelige Postmester sig i hele sin kæmpe-sikkelse og raabte med sin Tordenstemme: „hvad Satan! et Stykke af en Bondekold! et drøvtyggende Aasen styrter ædende herind med Døren i Huset. Du lille, fortærende Satan! fordrister du dig til at komme herind, naar Kontoret er lukket?“

„Om Farladelse! er det ikke her, jeg skal være? — Jeg troede ikke!“ — begyndte Anton og samlede alt sit Mod.

„Du troede ikke!“ — afbrød Postmesteren ham — „i Djævels Skind og Ben! hvad troede du ikke? — troede du ikke, her var Orden i Huset? — troede du ikke, her var nok at bestille? tror din Slubbet ikke, vi har andet at gøre end lade os overrende af alt det Pak, der kan smøre et Brev op? — tror du ikke, jeg er Mand i mit Hus og kan kaste de Æsler paa Døren, der forstyrrer mig i mine Embedsforretninger? — tror du ikke, her er Lov og Husret i Landet? Pak dig! i Djævels Skind og Ben! siger jeg!“

Anton havde trukket sig tilbage fra Skranken mod Dørsprækken, som Jørgen kiggede igennem. „Jeg troede ikke, det var en lukket Dør, jeg kom igennem!“ — sagde han forvirret. — „Se! den staaer lidt aaben endnu. Jeg kan jo gerne gaa igen, naar jeg ikke maa være her!“

„Være her? Er du gal? du allerhelvedes Dreng! Jeg tror, Fanden rider det Fæl! hvad vil du her? Har Fruentimmerne vist dig herind! — De Satans Fruentimmer! de lægger Verden øde! — der kan dog aldrig være Fred og Orden i et Hus, hvor der er et eneste Kvindfolk. Pak dig! siger jeg — gid Fanden havde dig og alle Fruentimmer i Verden!“

„Det var ikke noget Fruentimmer, der lukte mig herind!“ — sagde Anton — „det var min Mosters Mand, Jørgen Hønekræmmer, der fulgte mig herhen i min Tjeneste.“

„Det er vort nye Postbud!“ — tog nu Fuldmægtigen Ordet — „han skulde jo komme i Dag. Er det ikke dig, der er fæstet til Postbud, Dreng?“

„Jo, det er mig, der kommer for at rende med Breve!“ — svarede Anton og bukkede høflig.

„Det er en anden Sag, dit Dummerhoved!“ — sagde Postmesteren. „Det kunde du jo sagt straks — og De, Siversen! De staaer der og maaber og lader mig spille den kostbare Tid, mens vi her kan vente Posten hvert Øjeblik! Pak den Vadsæk, Dreng! rap dig! men rør dig ikke af Stedet, naar du ser, jeg har Forretninger! Hvor er nu Pennen?“

„Her!“ sagde Fuldmægtigen — og rakte ham en dyp-pet Pen. Postmesteren satte sig nu til Skrivebordet og stirrede paa Chartet, men savnede sine Brillor, som han havde skudt op paa sin Pande. „Hvor er de? — i Satans Skind og Ben! hvor er de nu?“ — raabte han og sprang op. — „Hvad jeg dem ikke med? — har de Satans Fruentimmer nu igen ryddet op og gjort Ulykker? Hej, Kone! — Maren! Sidsel! Hans Litsenbroder! kom straks allesammen!“ — raabte han og rev Døren op til Sideværelset.

Snart blev Kontoret opfyldt af tre Fruentimmer og en Gaardskarl, der alle tilligemed Anton og Fuldmægtigen stirrede med opspilede Øjne paa den kæmpestore, forbitrede Mand, for, om muligt, at gætte hvad han skældte og støjede over; men det var umuligt for nogen at komme til Orde og spørge derom, medens hans Tordenstemme afbrød og overdøvede enhver Ytring. „I ødelægger mig, Pinedød!“ raabte han — „I nøder mig til at for-somme mine Embedsforretninger. Det er jer Skyld, hvis jeg mister mit Embede i Morgen den Dag og bliver en

Stodder. I fordømmelige Mennesker, som vor Herre har skabt i sin Vrede! I Plageaander i ethvert Hus, hvor der er et Skørt! — Har jeg ikke sagt jer det hundrede Gange? Hvem der rører ved mine Sager, river mig Hjerteret ud af Livet! — Hvem der rydder op i min Stue, maa ligesaa godt brænde Huset af over mit Hoved. — Jeg er en ulykkelig Mand! — Jeg er, Pinedød! en ødelagt Mand!“

„Men hvad er det, kære Mand? — hvad har du forlagt? — spurgte den stille, venlige Husmoder.

„Hvad jeg har forlagt?“ — udbrød han med dobbelt Hefthighed — „er det mig, der forlægger noget? — Er det mig, der vender op og ned paa Huset? — Er det mig, der lader vaske Gulv og støve ned hver Løverdag? — Er det mig, der lader mine Klæder børste og alting falde ud af Lommerne? — Du ødelægger mig, Kone! med din forbandede Orden og Rengøring! — I gør mig gal, I Satans Piger! med jeres Skrubber og Støvekoste og Børster! — I er Fruentimmer — og Fruentimmer er Verdens Fordærvelse!“

„Ja, Husbond!“ — raabte Gaardskarlen — „min Skyld er det rigtignok ikke.“

„Du er ikke et Haar bedre, Hans! du er et Fæ, som jeg giver Kost og Løn, som en Daare. — I Satans Skind og Ben! hvor er de? I bringer mig, Pinedød, til Bettelestaven — jeg er et ødelagt Menneske!“

„Men sig dog, for Himlens Skyld, hvad vi har forlagt for dig, kære Mand! Maaske vi kan finde det!“ — begyndte nu Konen igen sagtmødig, medens han et Øjeblik udspilede til et nyt Udbrud.

„Ja saa! kom du nu til Forstand, Kone! indser du nu, at det maa være dig eller de Satans Piger eller det Fæhoved Hans, der smider alting bort for mig? Jeg ved, jeg havde dem paa min Næse for en Time siden, da jeg læste Avisen.“

„Dine Brillor, kære Mand? Ih, du min Gud og Skaber! dem har du jo selv!“

„Har jeg selv smidt dem bort?“ afbrød han hende — „smider jeg noget bort? er det mig, der rydder op og gør Uorden i Huset? er det mig?“

„Men, kære Mand!“ — raabte Konen og pegede paa hans Pande.

„Men, Hr. Postmester!“ — raabte alle Tjenestefolkene og pegede ligeledes paa Brillerne, der glindsede paa hans ildrøde Pande.

„I skal holde Mund alle sammen, naar I taler med mig!“ — raabte han atter og stampede i Gulvet, medens en ny Strøm af Forbandelser over Fruentimmerne brusede over hans fyldige Læber. — „Jeg gaar til Grunde!“ — vedblev han — „jeg er en ødelagt Mand? — Posten kommer paa Øjeblikket — og nu kan jeg ikke skrive mit Navn, saa man kan læse det!“

Fuldmægtigen havde vendt sig bort for at skjule sin Latter. Pigerne holdt deres Forklæder for Øjnene og lod, som de gråd. Gaardskarlen holdt paa sin Mave med den ene Haand og lo af fuld Hals, medens han pegede paa Brillerne med den anden.

„Der! der! lille Mand!“ raabte Madammen og pegede i samme Retning; men da han ikke kunde se, hvad det betydede, og intet Ord vilde høre, saa det fortvivlet ud.

Men nu fandt Anton paa Raad; han sprang op paa en Stol, snappede Brillerne af Postmesterens Pande og rakte ham dem.

„Ja saa! det var en anden Sag!“ — sagde den udmattede Postmester sagtmølet. — „Du har dog mere Forstand end alle de andre til sammen, du tossede Dreng! Der har vi Posten!“

„Her er Pennen, Hr. Postmester!“ sagde nu Fuldmægtigen. Et Posthorn lød udenfor — og det store Værk fuldbrevet — Pakkepost-Chartet blev egenhændig underskrevet af Postmester Hemmer.

Da Anton kort efter hjalp Gaardskarlen med at bære en Vadsæk ud af Kontoret, klappede en vægtig Haand ham paa Skulderen. „Godt begyndt, halv fuldendt, Anton!“ — lød Jørgen Hønekræmmeres Stemme i hans Øren. — „Jeg saa lidt til gennem Dørsprækken. Havde du ikke snappet ham Glarøjnens af Panden, saa havde, min Sjæl, jeg. Han er da Pokker til Bulderbas — han tager værre paa Vej end jeg; men han mener det ganske lige saa godt. Farvel, Krabat! vær ærlig og from, som jeg har sagt — men Ben i Næsen!“

Anton nikkede glad. „Hils Moster og lille Lise!“ bad han — og de skiltes ad.

SJETTE KAPITEL.

Anton havde straks vundet en oprigtig Ven i den gammelagtige Gaardskarl, Hans, der havde tjent i Post-gaarden i mange Aar som „Litsenbroder“ og Enekarl, og hvis jævne, lidt dorske Ansigt dog ikke manglede et vist lunt Udtryk af Snildhed og godmodigt Lune, der gjorde ham tækkelig. Hans Litsenbroder gjorde Anton endnu samme Aften bekendt med hele Husets Indretning, dets Regeringsform, Sæder og Skikke, samt de Love, enhver havde at iagttage for at trives i Huset og nyde saa megen Fred og Frihed som muligt.

Den majestetiske Postmester betragtede sig som uindskrænket Enevoldskonge i sit Hus. Han ansaa af de fleste for en gruelig Hustryran; men hele Huset regeredes dog i Stilhed af Madammen, og Embedet bestyredes udelukkende af Fuldmægtigen. Det var Husets Lov at bølge sig i taus Underdanighed for dets Enevoldsherre, men saa gøre, hvad Madammen sagde, og holde sin Næse fra Kontoret og Fuldmægtigens Sager. Kun Litsenbroderens og Postbudets stode under denne vigtige Mands Befaling i mange Ting, men Drengen fornemmelig. Anton skulde dele Sovekammer med Hans og daglig spise med ham og begge Pigerne i Folkestuen. Naar han hver Morgen havde pudset Støvler og Sko for Herskabet og Fuldmægtigen, og hver Postdag havde bragt Brevene og Pakkerne om i Byen og gjort Rede paa Kontoret for Porto og Bærepenge, maatte han gaa Hans til Haande med hvad han magtede i Gaard og Stald, i Have og Brændehus eller løbe Ærinder for Madammen; men for alting maatte han høre nøje efter, naar Fuldmægtig Siversen blæste i en lille Pibe ud af sit Vindue ved Kontoret, og

da straks bringe ham alt, hvad han forlangte, og i Grunden adlyde ham i alting, uden mindste Muk. Det var det værste, mente Hans. Herskabet selv var det meget nemt at komme ud af det med. Naar Postmesteren skældte og smældte som en ren Djevle, saa var Pigen i Grunden allermorsomst; saa skulde man tie bom stille eller sige: „Ja, Hr. Postmester! det synes jeg akkurat ogsaa!“ Saa snart den brave Mand var træt af at skænde, var han gerne saa from som et Lam, og man kunde faa det med ham, som man vilde. Madammen var Godheden selv, forsikkrede Hans. Naar man kun gjorde sin Gerning villig og ordentlig og saa en Gang inlemet roste hendes Mand og kaldte ham den allerfrommeste Husbond i Verden, saa var der ingenting i Vejen med hende. Pigerne fik ogsaa et godt Skudsmaal af Hans, især Sidsel Kokkepige. Man maatte kun altid se mildt til dem, klappe dem i al Høviskhed ved passende Løjligheder og hjælpe dem med at bære Vand og Brænde til Køkken og Vaskerhus. „Men!“ — gentog Hans, da han første Aften slukkede Praasen i det fælles Sovekammer og trak sin røde Hue ned over Ørene for at sove — „men, som jeg siger dig, lille Anton! tag dig i Agt med Hr. Siversen! han er, mellem os sagt, en Lurendrejer, og jeg er bange, det gaar galt til sidst med vor gode, gamle Bulderbasse, hvis han ikke snart faar Øjnene op — og jager den Hundsvot af Fuldmægtig Fanden i Vold.“

„Gudbevare's, Hans! hvad ondt gør han da?“ — spurgte Anton.

„Derom kan vi snakke en anden Gang! Nu vil jeg sove!“ — var Hans's Svar, som snart bekræftedes af en stærk Snorren.

Anton laa længe vaagen og tænkte paa alle de Embedspligter, han nu havde at opfykke, og især paa denne Hr. Siversen, som nok var en Gavtyv, og som han skulde lystre i alt. Nu stod Fuldmægtigens Ansigt først net levende for ham. Ved Oprinet med Brillerne havde den store Postmesters Skikkelse og forfærdelige Røst aldeles opfyldt ham med Forbavselse. Nu traadte den spinkle Fuldmægtigs gule, forsvirede Ansigt og listende Bevægelser sig som et fælt Dæmombillede ind i hans Forestillinger. Han drømte den hele Nat om et Uhyre med gule Haarbørster, ligsom Fuldmægtigen, men med et Katteho-ved og en Snogekrop. — Han syntes, dette Uhyre snoede sig omkring ham og stødte i en Pibe, som han maatte dandse efter.

Om Morgenen var han tidlig paa Færde og i Arbejde med Skobørsten. Brevposten kom og blev besørgt. Hans gik første Gang med det nye Postbud i Byen og viste ham, hvor alle de Folk boede, han havde Breve til. Regnskabet paa Kontoret kom Drengen godt ud af. Ak gik fortærfælligt. En Gang hver anden eller tredje Time hørte han rigtignok en forfærdelig Larm i Huset: det var et Tordenbrag af Postmesterens Opbrusning, med hans sædvanlige Forbandelser over Fruentimmerne, som formodentlig var ligesaa uskyldige som sidst. Ingen brød sig derom, og Anton ikke heller, saa snart han blev lidt vant dertil. Hr. Siversens frygtelige Pibe, som Drengen mest gruede for og bestandig lyttede efter, hørte han hverken denne eller de nærmest følgende Dage, og han begyndte at tage noget af sin forudfattede Gru for denne Lyd. Paa Kontoret var der stille, undtagen naar Postmesteren skulde skrive sit Navn eller af nogen anden Grund var til Stede. Han holdt da gerne et forfærdeligt Hus, naar nogen kom for silde med et Brev, eller glemte at lukke Døren, eller beholdt Hatten paa, eller bragte Breve med utydelige Udskrifter; men her syntes den lærmende gamle kun at buldre, naar han følte Trang til en Udgyldelse, som han savnede Anledning til hos sin sagtmø-dige Kone. Som oftest var Hr. Siversen ene paa Kontoret, og han var kun grov mod Bønder og Fattigfolk, men derimod yderst høflig og belevet mod fornæmte og velklædte Personer.

Denne Forskel i Fuldmægtigens Adfærd kunde Hans Litsenbroder allermindst lide, og han talte derom til Anton i en af deres næste fortrolige Aftentimer. „Se! der-paa kender jeg Lurendrejer!“ — sagde han — „hvorfor Pokker er han ikke grov mod alle, som vor brave Postmester? det er i sin Orden — det hører til paa et rigtigt Postkontor. Jeg har kendt tre Postmestere og seks Fuldmægtige i de tyve Aar, jeg kørte med Postsækken; de skældte og brummede allesammen som rene Djevle, paa hvem der blot stak Næsen inden for Kontordøren, og det uden Personsanselse, hvorvel jeg aldrig har hørt nogen med saa dygtig en Røst som vor gamle. Han er en Karl, som det er værd at høre paa. Den Del af Embedet forstaar han til Gayns — og vovede nogen at sige ham imod, saa skulde du høre ham, Anton! saa er det, som Himmel og Jord skulde falde sammen. Men det vover heller ingen mer i hele Byen. Vi havde engang, da jeg var Dreng her, en gammel Kærnekarl af en Doktor; han spillede Kort med vor Postmester hver Aften; han var ogsaa Pokker til Karl. Naar han skulde dævles, kom han med sit: Hol mig der Døffel! for han var en Holsterner, og saa slog han gerne baade Borde og Stole i Stykker. Naar de to kom til at trættes om Kejseren af Tyrkiet eller den-ne Napoleon, der vilde sluge hele Verden, saa vaar det en Lyst at staa uden for Vinduet og høre paa de Karle. De dundrede, min Tro, i Huset, som Dommestad var kommen. Men vi, som stod udenfor, vi lo, saa det klukkede i os. Nu er den gode Tid forbi; nu er ogsaa vor Postmester spagfærdig, mod hvad han før har været. Et slemt Knæk fik han, da han mistede sin første Kone; for hende holdt han dog mest af, hvor forfærdeligt han saa buldrede — og da saa Doktoren spillede af, varede det længe, inden han rigtig igen kom til sit Mæle.“

„Men naar man er saa gode Venner, kan man da skændes saa forskrækkeligt?“ spurgte Anton.

„Ja, det var nu paa deres Maade; men de var aldrig bedre Venner end efter en saadan Bulderbas-Aften, naar de tilsidst drak Forlig; saa mærkede de først rigtig, hvor godt de mente det med hinanden. Se! det kan nu ingen ret faa i Hovedet. Det kunde heller ikke hans første Kone, og derfor gjorde hun ham den gruelig Sorg at skille sig fra ham og gifte sig med en anden.“

„Kunde hun da ikke skende igen som den gamle Doktor?“

(Fortsættes.)